

Arrest

nr. 106 977 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juni 2012 en heeft zich op 14 juni 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 januari 2013.

1.3. Op 21 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoe origine, afkomstig van het dorp Bagrami, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten na problemen met de taliban. Uw vader werkte bij de inlichtingendiensten op de luchthaven van Jalalabad. Op een gegeven moment toen u met uw moeder en zus op bezoek was bij familie, werd uw vader door de taliban vermoord en uw broer ontvoerd. De dag erop vluchtte u het land uit. Op 13 juni 2012 kwam u aan te België waar u op 14 juni 2012 een asielerzoek indiende. Toen u enkele dagen voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) contact had met uw moeder vertelde deze u dat de taliban enkel dagen eerder bij haar waren langs geweest en uw broer wilden vrij laten in ruil voor u. Kort na uw eerste interview bij DVZ kwam de taliban nog een keer langs met dezelfde eis en toen u kort voor uw gehoor bij het CGVS opnieuw contact opnam met uw moeder vertelde zij u dat uw broer vermoord was en dat de taliban zijn stoffelijk overschot thuis hadden gebracht.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag liet u na het gehoor de volgende documenten doormailen: een kopie van uw taskara, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een document van de politie en een kopie van een brief van de dorpsouderen, de kopie van twee foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U slaagde er immers niet in om uw beweringen inzake uw problemen met de taliban omwille van het beroep van uw vader aan te tonen met coherente en overtuigende verklaringen, noch met de nodige stukken die uw bewering zouden kunnen ondersteunen.

Vooreerst blijken uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw vader vaag. U gaf tijdens de asielerprocedure immers aan dat hij werkzaam zou zijn geweest bij de inlichtingendienst van de Amerikanen. Bij welke inlichtingendienst hij werkte bleek u niet te weten (cgvs, p.7). Over de taak die hij uitvoerde wist u niets meer te vertellen dan dat hij undercover zou hebben gewerkt. Wat of waar wist u niet (cgvs, p.7). Hoewel het niet geheel onaannemelijk is dat uw vader u niet op de hoogte bracht van de details van zijn werk bij de inlichtingendienst, kan er redelijkerwijze toch van u worden verwacht dat u over meer details zou beschikken. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat deze activiteiten aan de basis van zijn dood lagen en de dorpelingen er voor zijn dood van op de hoogte raakten (cgvs, p.7). Redelijkerwijze kan men dan ook verwachten dat u zich na de dood van uw vader had geïnformeerd over de oorzaken ervan (cgvs, p.7). Niet alleen blijkt u onwetend over de activiteiten van uw vader bij de inlichtingendiensten, u weet evenmin precies te vertellen wat uw vader voordien deed. Zo stelde u dat hij voordat hij op de luchthaven aan de slag ging, hij bij de overheid werkte en een uniform droeg. Maar wat hij precies deed en welke rang hij had, daar had u totaal geen idee van (cgvs, p. 9). Toen u gevraagd werd om vrijuit alles te vertellen wat u over de verschillende jobs van uw vader wist, kwam u niet verder dan dat hij gewone kleren droeg als hij naar huis kwam en andere mensen niet op de hoogte waren van de inhoud van zijn job (cgvs, p. 7). Ook als u gevraagd wordt of uw vader zijn middelbare school heeft afgewerkt, of naar de universiteit is geweest, kan u niet duidelijk antwoorden. Zijn middelbaar had hij afgewerkt dacht u, maar of hij universitaire studies had gedaan wist u niet (cgvs, p. 7). Dit gebrek aan informatie met betrekking tot de omstandigheden die tot uw vaders betrokkenheid bij de inlichtingendiensten hebben geleid, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van de problemen die u met de taliban zou hebben gekend.

Ook uw verklaringen met betrekking tot deze problemen zelf zijn weinig geloofwaardig. Wat dit betreft is het onaannemelijk dat uw vader, een lid van de inlichtingendiensten en dus perfect in staat om het gevaar in te schatten, u en uw broer niet op de hoogte zou hebben gebracht van de bedreigingen aan zijn adres en aan het adres van zijn kinderen (cgvs, p.8). Uit uw verklaringen blijkt verder ook niet dat uw vader maatregelen zou hebben genomen om tenminste zijn kinderen te beschermen. Redelijkerwijze kan men verwachten dat hij zijn familie zou hebben laten onderduiken of op een andere wijze zou hebben gepoogd om u en uw broer uit de handen van zijn belagers te houden. Verder dient er te worden op gewezen dat uw verklaringen betreffende het tijdstip van overlijden van uw vader niet overeenstemmen met de documenten die u neerlegt. U stelde immers dat u uw land verliet de eerste of de tweede van de maand hamal (20 of 21/03/2012), de eerste maand van het jaar en dit, een à twee dagen na de moord op uw vader (cgvs, p. 5, 6). U stelde ook dat dat u op het moment van de moord bij familie was en dat dit bezoek waarschijnlijk 29 hut (19/03/2012) plaatsvond (cgvs, p. 8). In het politiedocument dat u voorlegt staat echter dat uw vader een maand eerder op 29/11/1390 (18/02/2012) om het leven kwam. Ook voor het overige dient gesteld dat uw verklaringen onaannemelijk overkomen. Zo stelde u dat u kort voor uw interview bij DVZ op 13 december 2013 telefonisch contact had met uw moeder die vertelde dat enkele dagen voordien de taliban was langs geweest en een ruil

had voorgesteld. Zij zouden uw broer teruggeven in ruil voor u (cgvs, p. 6). De taliban is na uw vertrek drie keer tot bij uw deur geweest, maar de eerste keer pas eind november, begin december 2012. Dit betekent negen maanden na de moord op uw vader, de ontvoering van uw broer en uw vlucht uit Afghanistan. In deze negen maanden liet de taliban niets van zich horen zoals u zelf aangaf (cgvs, p. 7). Er moet worden opgemerkt dat dit zeer onwaarschijnlijk is. Als de taliban al met u zou willen afrekenen, dan mag er redelijkerwijze worden aangenomen dat zij met meer spoed gehandeld zouden hebben. Bovendien hebt u zelf geen idee waarom de taliban u zou viseren. Het enige wat u hierover kwijt kon was dat zij 'misschien' van u verlangden dat u zich zou aansluiten bij de jihad (cgvs, p. 10). Maar zelfs al zou dat het geval zijn, dan nog blijft het zeer merkwaardig dat de taliban uw broer 9 maanden zouden vasthouden om dan plots van u te verlangen dat u hen bijstond. Er dient in deze overigens op te worden gewezen dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn met uw verklaringen afgelegd bij DVZ. Zoals reeds aangegeven stelden de taliban uw moeder, enkele dagen voor uw interview bij DVZ, voor om een ruil te organiseren. Zij zou haar oudste zoon terug krijgen als zij u afstond (cgvs, p. 6). Toen er bij DVZ gevraagd werd of u nog nieuws had ontvangen over de thuissituatie antwoordde u echter dat er nog geen nieuws was van uw broer, maar dat de taliban bij u thuis waren langs geweest en naar u hadden gevraagd (vragenlijst, p. 4). Als de taliban een ruil tussen u en uw broer voorstelden zoals u zei, dan betekent dit dat er dus wel degelijk nieuws was over uw broer. Temeer daar het interview bij DVZ maar enkele dagen na het bezoek van de taliban plaatsvond, is uw verklaring afgelegd bij DVZ des te meer verbazend. Deze vaststellingen brengen opnieuw ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen aangezien het kopieën betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de originele versies van deze documenten moet worden vastgesteld dat hoewel u meermaals aangaf dat zij aangetekend werden verstuurd naar het CGVS, deze een maand na datum nog steeds niet werden ontvangen. Bovendien betreft uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit toont deze uw beweringen inzake uw vluchtmotieven niet aan. Van de foto's die u doorspeelde valt verder niet af te leiden wat de mogelijke band met uw relaas zou kunnen zijn. Wat betreft de brief van de dorpsouderen en de dreigbrief, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet

aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt verder dat u enige scholing hebt genoten en naast het Dari ook in zekere mate het Pasjtoe en het Engels beheerst (cgvs, p. 4). Bovendien is uw familie woonachtig in Bagrami in het district Surkh Rod (cgvs, p. 10) en is de afstand tussen dit dorp en de stad Jalalabad miniem. U gaf zelf aan dat Bagrami op ongeveer een kwartier rijden met de auto van Jalalabad gelegen is (cgvs, p. 5). De man van uw tante langs moederszijde, de man die u bijstond bij uw vlucht uit Afghanistan woont daar ook in de buurt. Uw tante langs vaderszijde woont op haar beurt in Ahmadzia, wat met de auto ook op een kwartier rijden van uw dorp gelegen is (cgvs, p. 8). U zou zich als u zich in de stad Jalalabad zou vestigen dan ook nog steeds verzekerd weten van de nabijheid en de steun van uw familie. Bovendien mag er vanuit gegaan worden dat uw familie de nodige contacten heeft in de stad Jalalabad waarop ook u kan rekenen, aangezien zij zich geografisch zo dicht bij deze stad bevindt. Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar deze mogelijk verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u er kende met de taliban. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel “aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus” voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, evenals het louter verzoek om de zaak in al haar aspecten aan een 2de controle te onderwerpen”. Verzoeker vraagt om de zaak ten gronde opnieuw te beoordelen en formuleert zijn grieven als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Geneve (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat verzoekende partij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

*Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij **als niet aannemelijk af te wiizen.***

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat deze voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn/haar leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er integendeel sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

*Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar **de onwil of de onbekwaamheid van de overheid** om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.*

In het geval van verzoekende partij heeft deze ook daarvan te lijden, maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Die vrees had verzoeker meegenomen maar heeft desondanks duidelijke aanwijzingen en informatie gegeven over zijn feitelijkheden. Verzoekende partij had alle redenen om een vorm van wantrouwen te koesteren tegen het overheidsapparaat.

Verzoekende partij moet zich sterk verzetten tegen de stelling van het CGVS al zou de aanvraag en de door verzoeker uiteengezette feiten niet overtuigen.

Niet in het minst heeft verzoekende partij menige stukken voorgebracht welke aangeven dat de feiten effectief berusten op waarheid.

Deze stukken werden onmiddellijk na ontvangst overgemaakt aan het CGVS per mailbericht (zie stuk ...) en per aangetekende post dd. 21 januari 2013, ontvangen door het CGVS op 22 januari 2013.

Het is dan ook totaal onaanvaardbaar dat het CGVS geen enkele rekening wenst te houden met de zeer belangrijke (originele) stukken.

Dat het CGVS dan ook de motiveringsplicht op dit punt ernstig ondergraaft.

*Dat het CGVS niet op afdoende of zelf **niet heeft beantwoord op de individuele motieven** van verzoekende partij en niet ernstig heeft overwogen de overgemaakte stukken te bestuderen. Dat zelf al mochten de stukken niet in originele vorm tot bij het CGVS zijn terechtgekomen - quod non - dan nog had het CGVS de plicht deze stukken te onderzoeken naar hun waarde.*

Verzoeker gaf deze problemen duidelijk aan in zijn verhoor en de bijgebrachte stukken vormden een duidelijk bevestiging van dit gegeven.

Verder meent het CGVS te kunnen weerhouden dat de argumenten van verzoeker niet overtuigen.

verzoeker is het hier uiteraard niet mee eens aangezien mede op basis van de bijkomende stukken, verzoeker aantoonde dat zijn verhaal en de door hem beleefde feiten wel gebeurd zijn.

Nopens de activiteiten van de vader van verzoeker, moet verwezen worden naar de specifieke aard van de activiteiten van de vader van verzoeker. Het is logisch dat dergelijke activiteiten binnen de inlichtingendiensten niet aan de grote klok worden gehangen.

Ook het niet inlichten van de eigen kinderen over de ware en volledige aard van de activiteiten is een normale zaak aangezien het risico zou bestaan dat het kind (verzoeker) in een onbezonnen of nai'eve bui aan derden zou zeggen wat zijn vader deed. Dat dit het leven van de familie in gevaar zou brengen.

Ook moet men rekening houden met het patriarchale systeem binnen de Afghaanse samenleving, waar het niet toegelaten is zonder meer in te gaan tegen zijn vader of deze te onderwerpen aan vragen. Enkel de vader beslist wat hij wil zeggen, een kind heeft hier geen zeggenschap over!

Zelf het CGVS neemt aan dat het logisch is dat niet alles zou verteld worden door de vader van verzoeker aan verzoeker, maar koppelde niet de bedenking wat wel aanvaardbaar is als informatie, in een land waar de facto een burgeroorlog zich afspeelt.

Het zich na de door informeren is bovendien een utopie. Bij wie diende verzoeker zijn vragen te stellen? verzoeker had geen toegang tot de Afghaanse inlichtingsdiensten.

Het CGVS gaat zeer vlug over tot het besluit dat verzoeker ongeloofwaardig is, zonder rekening te houden met de verstrekte informatie, en vooral met betrekking tot de bijkomend overgemaakte documenten.

Nopens de verdere ongeloofwaardigheid van het gebrek aan voorzorgsmaatregelen naar de familie toe, moet gesteld worden dat het niet inlichten de beste bescherming is aangezien dit ervoor kan zorgen dat niemand te weten komt wat de ware activiteit is.

Het CGVS gaat er vlug van uit dat verzoeker voorzorgsmaatregelen had moeten nemen. Het CGVS vergeet echter dat verzoeker zelf geen kermis had van het gevaar, minstens niet bewust was van het gevaar.

Dagelijks sterven duizenden mensen ten gevolge van oorlog. Vele van deze soldaten zijn vrijwilligers (over de hele wereld). Zij offeren hun leven (en dat van hun familie) vrijwillig op om te streven naar een betere wereld. waarom is het dan zo onlogisch dat de vader van verzoeker ook enig geloof had in de toekomst.

Er kan in dit opzicht verwezen worden naar de verzetstrijders in de 2de wereldoorlog, die onder hun eigen dak, met vrouw en kinderen, vluchtelingen en soldaten hebben geholpen, met risico voor leven van hunzelf en hun familie.

Aangaande de datum van overlijden van de vader, blijkt dit alles te berusten op spijtige verkeerde interpretatie van het CGSV Het is correct dat er een verkeerde datum is vermeld op de verklaring van de politic. Verzoeker is hier echter niet aansprakelijk voor! Zelf in België maakt de Politic veelvuldig fouten

in haar verklaringen (zie menige nietigheden en procedurefouten), waarom kan dit dan niet gebeuren in Afghanistan.

Verzoeker kan enkel bevestigen, dat op 29/12 (omgezet 29/03) zijn vader werd vermoord. Het CGVS miskent de Afghaanse kalender en verwacht deze met de Europese. In omzetting zijn 29/12 en 29/03 identiek !

Ruil?

Het kan niet ontkend worden dat de Taliban voorstelde aan de moeder van verzoeker om de ene zoon tegen de andere te ruilen. Verzoeker was zelf niet aanwezig en heeft deze info enkel via zijn moeder ontvangen. Waarom de Taliban deze ruil voorstelde is verzoeker een raadsel maar het kan zijn dat de broer van verzoeker reeds gedood was of dat het een loutere list was om verzoeker te lokken.

TEGENSTRIJDIGHEDEN?

het is ver gezocht van het CGVS om te besluiten in tegenstrijdigheden uit het feit dat verzoeker bij DVZ stelde nog geen nieuws te hebben over zijn broer daar waar de Taliban had voorgesteld hem te ruilen.

Verzoeker gaf aan dat de enige info erin bestond dat de Taliban een Ruil wilde, over de concrete situatie van verzoeker was verzoeker niet in kermis, hierin schuilt geen tegenstrijdigheid.

Uit al hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd werd en dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zeer belangrijke stukken welke aan het dossier werden toegevoegd voor de beslissing werd genomen en dat deze stukken zelf niet in het administratief dossier werden gevoegd.

Dat het CGVS dan ook manifest te kort schoot in de op haar rustende onderzoeksverplichting en motiveringsverplichting.

Minstens dient de zaak terug naar het CGVS te worden verwezen om te oordelen over de overgemaakte stukken.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel "aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut" voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Het Commissariaat-Generaal beschikt duidelijk over andere informatie dan het Ministerie van Buitenlandse zaken, dat de situatie net als **uiterst onveilig** beschrijft (zie advies buitenlandse zaken).

Dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van de asiel (en subsidiaire bescherming) moet beoordeeld worden.

Hiervoor verwijst verzoeker naar het document van CEDOCA en andere algemene bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in het district van verzoeker.

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reeel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

de doodstraf of executie

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Uit het reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie in zeer onveilig is. Het is dan ook geenszins aangewezen om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine!

Bovendien stelt de Europese Richtlijn 2004/83/EG dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reeel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af.

Voor verzoekende partij telt maar een ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente en accurate informatie.

De meest recente informatie welke het CGVS gebruikt is reeds bijna een jaar oud en is geen accurate weergave van de situatie ter plaatse.

Bovendien verwijst verzoeker naar het verslag van _CEDOCA zelf alwaar aangegeven staat dat SURKH ROD van de provincie Nangarhar onveilig is. Dit wordt uitdrukkelijk erkend door het CGVS.

Dat op basis van de afkomst verzoeker de subsidiaire bescherming moet genieten.

Dat de subsidiaire bescherming kan geweigerd worden indien er een effectief en realistisch intern vluchtaltematief is. Dat niet kan ontkend worden dat de situatie in Jalalabad beter is dan in de rest van de omliggende gebieden, maar dit is op zich geen reden om verzoeker de subsidiaire bescherming te ontnemen.

Dat de mogelijkheid om intern altematief te hebben in concreto moet onderzocht worden, rekening houdende met alle socio-culturele en andere elementen. Het loutere feit dat de afstand klein is tussen Jalalabad en het dorp van verzoeker (foutief 15 minuten daar waar in werkelijkheid minimaal 45 minuten moet gerekend worden) op zich niet voldoende is om te kunnen spreken van een intern vluchtaltematief. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond."

2.3. In wat kan beschouwd worden als een derde middel "aangaande gemeenschappelijk aan de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut", beroept verzoeker zich op de schending van artikel 13 samen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en een gebrek in de motivering van de beslissing. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Doordat: het CGVS de documenten van verzoekende partij niet naar authenticiteit nakijkt

En doordat: er geen nazicht is gebeurd van de effectieve nationaliteit van verzoekende partij en zoals deze blijkt uit de voorgelegde stukken.

Terwijl uit de stukken duidelijk blijkt dat verzoekende partij (en familie) de Afghaanse nationaliteit bezitten.

Uit de zaak Singh tegen de Belgische staat voor het EHRM (arrest dd. 2/10/2012) blijkt naar genoegen van recht dat de asielinstanties verplicht zijn de asielprocedure aan te passen en verdere rechtsbescherming in te bouwen in de procedures.

Uit de zaak blijkt duidelijk dat de aangebrachte documenten voldoende moeten onderzocht worden door de asielinstanties.

Dat dit in casu niet het geval is, De documenten worden NIET onderzocht.

Uit een analyse van de documenten blijkt dat verzoekers recent in Afghanistan verbleven en minstens de Afghaanse nationaliteit hebben. Dat van deze veronderstelling - bewijskrachtige stukken - moet uitgegaan worden om te zaak van verzoekende partij te analyseren.

Dat echter blijkt uit de bestreden beslissing dat CGVS zich beperkt tot te stellen dat "Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloofkan worden gehecht. "

Dat deze interpretatie regelrecht ingaat tegen de stukken welke verzoekende partij aan het dossier toevoegde en waaruit (in latere fase) zal besloten kunnen worden verzoekende partij (en familie) terug te zenden naar Afghanistan.

Dat in het kader van de non-refoulement, het CGVS diende na te gaan of er een ernstig risico op ernstige schade is, ongeacht hun al dan niet recent verleden in Afghanistan.

In het geval van de Afghaanse Sikh familie in-het arrest van het EHRM gebeurde er geen voldoende onderzoek van hun documenten door de asielinstanties (CGVS en RvV).

Dat het latere annulatieberoep tegen teruggrijving bij afwijzing van de asielaanvraag is geen effectief rechtsmiddel tegen het risico op refoulement naar Afghanistan.

Daarom concludeert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot schending van artikel 3 (verbod op foltering en onmenselijke behandeling) in combinatie met artikel 13 (effectief rechtsmiddel) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De gelijkenissen met huidige zaak zijn treffend en het EHRM erkent zijn precedentenwerking!

De familie Singh zijn Sikhs, een minderheid in Afghanistan. In de jaren '90 zijn zij gevlucht vanuit Afghanistan naar India wegens het negatieve klimaat voor de Sikh minderheden in het land. Zij keren in 2009 terug naar Afghanistan. Omdat de situatie voor hen nog steeds onveilig is, besluiten ze te vluchten naar België. Ze komen aan op de nationale luchthaven van Zaventem met een vlucht vanuit Moskou. Ze beschikten niet over geldige binnenkomstdocumenten. Op de luchthaven vragen ze asiel aan, krijgen ze een bijlage liter (beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving voor een asielzoeker) en ook een beslissing van opsluiting. (Gedurende de behandeling van de asielaanvraag wordt de bijlage liter geschorst). Ze tonen hierbij hun identiteitsdocumenten en copies van paspoort.

Het CGVS wijst de asielaanvraag af omdat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet bewijzen. In beroep bij de RvV worden nieuwe documenten ingediend, emails tussen hun advocaat en het BCHV Het betreffen documenten van de vertegenwoordiger van het UNHCR te Delhi die attesteert dat verzoekers als vluchteling geregistreerd stonden in India. Ook werd meegedeeld dat een van

verzoekers een aanvraag tot naturalisatie had ingediend in India en beschikt over een geldig afgeleverd Afghaans paspoort van de ambassade.

De RvV bevestigt in grote lijnen de beslissing van het CGVS. De rechter oordeelde dat de documenten makkelijk na te maken zijn en dat er bijgevolg geen waarde aan kan gehecht worden.

De bijlage liter wordt omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten en een datum van repatriering naar Rusland wordt bepaald. Dit op basis van de Conventie van Chicago.

Schorsing van de repatriering

Hierop vragen verzoekers voorlopige maatregelen aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om de repatriering te schorsen omwille van risico op refoulement naar Afghanistan. De schorsing wordt toegestaan en verzoekers worden hierop toegelaten tot het Belgisch grondgebied.

Op basis van rapporten en documenten betogen verzoekers dat een schending van artikel 3 voorligt en dus een refoulement naar Afghanistan. De rapporten tonen aan dat:

1. de praktijk van de internationale vlieghaven Moskou is om asielzoekers direct terug te sturen naar herkomstland

2. de Sikh minderheid een risico loopt op vervolging in Afghanistan

Verzoekers hebben op basis van deze info een verdedigbare grief volgens het Hof.

Het invoeren van schending artikel 3 en 13 EVRM

De Belgische overheid haalt op haar beurt aan dat verzoekers de interne beroepsmogelijkheden niet hebben uitgeput tegen de bijlage liter. Dat een

annulatieberoep had moeten ingediend worden tegen de bijlage. En, dat verzoekers zich hierbij niet meer kunnen beroepen op het non-refoulement beginsel (schending artikel 3 EVRM) omdat dit reeds het voorwerp uitmaakte van het asielonderzoek, dat negatief was.

Verzoekers klagen aan dat het beroep in volle rechtsmacht bij de RvV tegen de beslissing van het CGVS het enige nuttige intern rechtsmiddel vormt om de schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken. De bijlage liter vormt slechts een uitvoering van de asielbeslissing en kan geen aanleiding geven tot een andere beslissing op basis van de feiten die reeds onderzocht werden door de asielinstanties. Dus, dat een annulatieberoep niet nuttig is.

MSS rechtspraak: is er een daadwerkelijk rechtsmiddel?

Het EHRM redeneert dat een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen:

1. beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte;

2. zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie;

3. automatische schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben

EHRM over het annulatieberoep tegen de bijlage 1 lter/BGV

Dit beroep is niet automatisch schorsend, dus is geen daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

EHRM over het asielonderzoek

Het CGVS noch RvV hebben zich uitgesproken over de schending van artikel 3 EVRM. Er is geen bijkomende instructie gebeurd zoals een authenticatie van de identiteitsdocumenten. Daarnaast is ook geen waarde gehecht aan de neergelegde documenten bij de RvV. Deze documenten zijn echter niet onbeduidend.

Het Hof concludeert dat de nationale autoriteiten geen zorgvuldig en rigoureuus onderzoek hebben gevoerd en concludeert tot een schending van artikel 3 in combinatie met artikel 13 EVRM.

Dat in concrete zaak een gelijkaardige problematiek zich opwerpt. Verzoekende partij werd niet erkend als vluchteling en ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Dat er dan ook minstens sprake is van een 'protection gap' in de asielprocedure. De nood aan bescherming is niet onderzocht door de asielinstanties. Dit kan ook niet opgeworpen worden in het annulatieberoep tegen een later bevel omdat de feiten reeds opgeworpen werden in het asielonderzoek.

Het later bevel is ook steeds een uitvoering van de (eventuele) negatieve asielbeslissing. Maar vervolgens vindt wel een repatriering plaats naar een gebied zonder de nood aan bescherming grondig te onderzoeken... Dat er dan ook sprake is van schending artikel 3

(verbod op foltering en onmenselijke behandeling) in combinatie met artikel 13 (effectief rechtsmiddel) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat er weldegelijk sprake is van uitgebreide motivering van het beweerde gebrek aan recent verblijf in Afghanistan, maar er is geen enkel onderzoek van de nood aan bescherming in geval van gedwongen terugkeer.

Verzoekende partij verwijst naar het actuele en reeel gevaar welke verzoekende partij kan oplopen.

Dat er dan op dit vlak minstens sprake is van een gebrek aan motivering.

*Het middel is gegrond.
(...)"*

2.4. Tijdens de administratieve procedure legt verzoeker volgende documenten neer:

- Een kopie van zijn taskara, neergelegd op 18 januari 2013
- Een kopie van een politiedocument, neergelegd op 18 januari 2013
- Een kopie van een brief van de dorpsouderen, neergelegd op 18 januari 2013
- Kopie van 2 foto's, neergelegd op 18 januari 2013
- Kopie van een dreigbrief, neergelegd op 18 januari 2013

2.5. In het administratief dossier (stuk 14) bevindt zich een email van maandag 21 januari 2013 van het OC Wingene gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) met de volgende opmerking:

"Vandaag werden de originele documenten van dhr. Y. (verzoeker) (OV xxx) aangetekend naar U opgestuurd. Deze werden tevens via mail door zijn advocaat meester Lecompte aan U overgemaakt op vrijdag 18-01-13."

2.6. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker als bijlage volgende stukken:

- de bestreden beslissing, de kennisgeving van de bestreden beslissing en documenten ter ondersteuning van het verzoek tot Pro Deo
 - een bewijs van aangetekende zending aan het CGVS op datum 21 januari 2013 (kopie)
 - een afdruk van E-Tracker waaruit blijkt dat de voornoemde zending aangenomen in Wingene op 21 januari 2013 uitgereikt werd door bpost op 22 januari 2013.
 - 'overgemaakte stukken' bestaande uit 7 kopies waarover verder niets verduidelijkt wordt
- Verzoeker stelt eveneens in zijn inventaris als bijlage bij het verzoekschrift het 'mailverkeer met CGVS inzake overgemaakte stukken' te voegen, doch hiervan ontbreekt elk spoor in de stukkenbundel.

2.7. Op 13 juni 2013 stuurt verzoeker de Raad volgende stukken:

- Kopie van taskara van zijn vader + vertaling
- document vingerafdrukken met bevestiging ouderen + vertaling (kopie)
- Taskara + vertaling (kopie)
- Dreigbrief + vertaling (kopie)
- Schoolattest + vertaling (kopie)
- 4 kopies van foto's van zijn vader

2.8. Ter gelegenheid van de terechtzitting van 14 juni 2013 legt verzoeker nog documenten neer betreffende het emailverkeer tussen zijn raadsman en het OC Wingene waarin wordt gesteld dat het OC Wingene het nodige heeft gedaan om de originelen van de documenten betreffende verzoeker over te maken aan het CGVS.

2.9. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.10. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.11. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.12. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.13. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Deze zouden zijn vader, die werkte bij de inlichtingendiensten op de luchthaven van Jalalabad, hebben vermoord en zijn broer hebben ontvoerd. De dag na de moord op zijn vader vluchtte verzoeker uit Afghanistan. Daarna kwamen de Taliban langs bij zijn moeder en stelden voor verzoekers broer vrij te laten in ruil voor verzoeker. Kort voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal vernam verzoeker van zijn moeder dat zijn broer vermoord was (vragenlijst CGVS, p. 4 en gehoorverslag CGVS, p. 6)

2.14. Op basis van de verklaringen van verzoeker, zoals deze blijken uit het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4), kon de commissaris-generaal terecht stellen dat : *“Ook uw verklaringen met betrekking tot deze problemen zelf zijn weinig geloofwaardig. Wat dit betreft is het onaannemelijk dat uw vader, een lid van de inlichtingendiensten en dus perfect in staat om het gevaar in te schatten, u en uw broer niet op de hoogte zou hebben gebracht van de bedreigingen aan zijn adres en aan het adres van zijn kinderen (cgvs, p.8). Uit uw verklaringen blijkt verder ook niet dat uw vader maatregelen zou hebben genomen om tenminste zijn kinderen te beschermen. Redelijkerwijze kan men verwachten dat hij zijn familie zou hebben laten onderduiken of op een andere wijze zou hebben gepoogd om u en uw broer uit de handen van zijn belagers te houden. Verder dient er te worden op gewezen dat uw verklaringen betreffende het tijdstip van overlijden van uw vader niet overeenstemmen met de documenten die u neerlegt. U stelde immers dat u uw land verliet de eerste of de tweede van de maand hamal (20 of 21/03/2012), de eerste maand van het jaar en dit, een à twee dagen na de moord op uw vader (cgvs, p. 5, 6). U stelde ook dat dat u op het moment van de moord bij familie was en dat dit*

bezoek waarschijnlijk 29 hut (19/03/2012) plaatsvond (cgvs, p. 8). In het politiedocument dat u voorlegt staat echter dat uw vader een maand eerder op 29/11/1390 (18/02/2012) om het leven kwam. Ook voor het overige dient gesteld dat uw verklaringen onaannemelijk overkomen. Zo stelde u dat u kort voor uw interview bij DVZ op 13 december 2013 telefonisch contact had met uw moeder die vertelde dat enkele dagen voordien de taliban was langs geweest en een ruil had voorgesteld. Zij zouden uw broer teruggeven in ruil voor u (cgvs, p. 6). De taliban is na uw vertrek drie keer tot bij uw deur geweest, maar de eerste keer pas eind november, begin december 2012. Dit betekent negen maanden na de moord op uw vader, de ontvoering van uw broer en uw vlucht uit Afghanistan. In deze negen maanden liet de taliban niets van zich horen zoals u zelf aangaf (cgvs, p. 7). Er moet worden opgemerkt dat dit zeer onwaarschijnlijk is. Als de taliban al met u zou willen afrekenen, dan mag er redelijkerwijze worden aangenomen dat zij met meer spoed gehandeld zouden hebben. Bovendien hebt u zelf geen idee waarom de taliban u zou viseren. Het enige wat u hierover kwijt kon was dat zij 'misschien' van u verlangden dat u zich zou aansluiten bij de jihad (cgvs, p. 10). Maar zelfs al zou dat het geval zijn, dan nog blijft het zeer merkwaardig dat de taliban uw broer 9 maanden zouden vasthouden om dan plots van u te verlangen dat u hen bijstond."

2.14.1. Waar verzoeker aangaande de ongeloofwaardigheid van het gebrek aan voorzorgsmaatregelen naar de familie toe stelt dat het niet inlichten de beste bescherming is aangezien dit ervoor kan zorgen dat niemand te weten komt wat de ware activiteit is, wijst de Raad erop dat het niet inlichten om te zorgen dat de ware activiteit niet aan het licht kwam, geen zin meer had daar uit het ontvangen van een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat zijn vader zijn werk moest opgeven (gehoorverslag CGVS, p. 6), blijkt dat de ware activiteit bekend was, zodat het onaannemelijk is dat iemand die voor de inlichtingendiensten werkt, bij een bedreiging omwille van zijn functie aan zijn adres en dat van zijn kinderen, geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. Zoals terecht gesteld kan men redelijkerwijze verwachten dat deze persoon zijn familie zou hebben laten onderduiken of op een andere wijze zou hebben gepoogd zijn familie uit de handen van zijn belagers te houden.

In zoverre verzoeker stelt dat er te vlug vanuit gegaan wordt dat hij voorzorgsmaatregelen had moeten nemen, dat vergeten wordt dat hij zelf geen kennis had van het gevaar, zich er minstens niet bewust van was, mist zijn argument feitelijke grondslag, nu er enkel gewezen wordt op het onaannemelijk karakter van het niet nemen van voorzorgsmaatregelen door de vader van verzoeker, die op de hoogte was van het gevaar door de reeds geuite bedreigingen ten aanzien van hem en zijn familie.

Verzoeker argumenteert ook "Dagelijks sterven duizenden mensen ten gevolge van oorlog. Vele van deze soldaten zijn vrijwilligers (over de hele wereld). Zij offeren hun leven (en dat van hun familie) vrijwillig op om te streven naar een betere wereld. waarom is het dan zo onlogisch dat de vader van verzoeker ook enig geloof had in de toekomst.

Er kan in dit opzicht verwezen worden naar de verzetstrijders in de 2de wereldoorlog, die onder hun eigen dak, met vrouw en kinderen, vluchtelingen en soldaten hebben geholpen, met risico voor leven van hunzelf en hun familie."

Verzoeker beperkt zich hier tot een zeer algemene, bovendien onduidelijke, stelling doch weerlegt hiermee geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 2.14. Verzoeker lijkt met voorgaande uiteenzetting en vergelijking met de verzetsstrijders te willen aangeven dat zijn vader een actie deed (*in casu* werken bij de inlichtingendienst) en dit met risico voor zijn eigen leven en dat van zijn familie daar hij streeft naar een betere wereld en enig geloof had in de toekomst. Dienaangaande wenst de Raad erop te wijzen dat onaannemelijk wordt geacht het feit dat de vader voor de inlichtingendienst werkte, noch het feit dat iemand die voor de inlichtingendiensten werkt een risico kan lopen vanwege de Taliban, noch het feit dat de kennis van dit risico voor personen die werken voor de inlichtingendiensten niet noodzakelijk automatisch verhindert dat zijn hun werk voortzetten, doch wel dat *in casu* het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker, die bedreigingen kreeg van de Taliban ten aanzien van hem en zijn familie, en waardoor het risico waarvan hij zich misschien al eerder bewust was zeer concreet werd, op het ogenblik dat hij de concrete bedreigingen ontving, en hij aldus wist dat zijn ware activiteiten ontdekt waren en het niet inlichten van zijn familie niet meer nuttig was, geen enkele voorzorgsmaatregel nam ter bescherming van zijn familie.

2.14.2. Betreffende de datum van het overlijden van zijn vader, stelt verzoeker dat alles berust op een spijtige verkeerde interpretatie van het CGVS, dat het correct is dat er een verkeerde datum vermeld staat op de verklaring van de politie, doch dat verzoeker hiervoor niet aansprakelijk is, dat zelfs in België de politie veelvuldig fouten maakt in haar verklaringen, dat dit aldus ook kan gebeuren in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij enkel kan bevestigen dat op 29/12 (omgezet 29/03) zijn vader werd vermoord. Hij

meent dat het CGVS de Afghaanse kalender miskent en deze verwart met de Europese, dat in omzetting 29/12 en 29/03 identiek zijn.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de inhoud van het door verzoeker vrijwillig neergelegde document van de politie aangaande het overlijden van zijn vader niet strookt met zijn eigen verklaringen dienaangaande. Immers verklaarde verzoeker dat ze zijn vader vermoord terugvonden na een bezoek aan een tante op 29 hut (29/12), terwijl het politiedocument, dat door verzoeker werd neegelegd, stelt dat verzoekers vader op 29/11/1390 om het leven kwam. Zoals blijkt uit wat volgt weerlegt verzoeker deze vaststelling niet, maar stelt hij eenvoudigweg dat hij hiervoor niet aansprakelijk is, dat de politie fouten maakt. *A posteriori* stellen dat een stuk dat verzoeker zelf neerlegde ter ondersteuning van zijn asielrelaas, zijn geloofwaardigheid niet aantast omdat hij niet verantwoordelijk is voor het opstellen van het document, is niet ernstig. Het is evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. Verder stelt de Raad vast dat het argument dat het CGVS de Afghaanse kalender miskent en deze verwart met de Europese, dat in omzetting 29/12 en 29/03 identiek zijn, feitelijke grondslag mist. Verzoeker verklaarde immers dat hij op het moment van de moord van zijn vader op familiebezoek was en dat dit bezoek waarschijnlijk op 29 hut plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 8), zijnde, zoals blijkt uit de stukken die de verwerende partij bijvoegt aan haar nota met opmerkingen, 19 maart en niet 29 maart, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

2.14.3. Betreffende de ruil stelt verzoeker dat het niet kan ontkend worden dat de Taliban voorstelde aan zijn moeder om de ene zoon tegen de andere te ruilen, dat hij zelf niet aanwezig was en deze informatie enkel via zijn moeder ontvangen heeft, dat de reden waarom de Taliban de ruil voorstelde ook voor hem een raadsel is maar dat het kan zijn dat zijn broer reeds gedood was en dat het een loutere list was om hem te lokken. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn asielrelaas en het uiten van loutere beweringen doch weerlegt hiermee niet de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande het onaannemelijk karakter van (i) de voorgestelde ruil, (ii) de lange periode tussen de moord op zijn vader, de ontvoering van zijn broer alsook zijn vlucht en het opnieuw contact opnemen met de moeder van verzoeker om verzoeker op te sporen en (iii) het persoonlijk viseren van verzoeker door de Taliban. Het komt aan verzoeker toe om de in punt 2.14. weergegeven motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.15. Waar verzoeker poneert dat het bewijzen van een gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is, dat het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve 'beslissingen' in eigen land vaak meegenomen wordt naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen, dat hij die vrees had meegenomen maar desondanks duidelijke aanwijzingen en informatie heeft gegeven over zijn feitelikheden, dat hij alle redenen had om wantrouwen te koesteren tegen het overheidsapparaat, beperkt hij zich tot een zeer algemene stelling die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Nergens uit blijkt dat verzoeker *'alle redenen had om wantrouwen te koesteren tegen het overheidsapparaat'*, nu zijn vrees voortvloeide uit de beweerde problemen die hij zou hebben gehad met de Taliban en hij nooit aangaf problemen te hebben gehad met de overheid of een vrees te koesteren ten aanzien van de overheid. Integendeel, wanneer verzoeker specifiek wordt gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen (met de Taliban) nog problemen heeft gehad met de autoriteiten, antwoordt hij ontkennend (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 8, a)). Verzoekers zeer algemene argumentatie/kritiek is dan ook niet ernstig.

2.16. Betreffende de documenten stelt de Raad vast dat verzoeker volgende documenten neerlegde tijdens zijn asielprocedure, zowel tijdens de administratieve procedure als voor de Raad:

- taskara vader (neergelegd in kopie voor CGVS, mogelijks origineel opgestuurd, neergelegd in kopie bij verzoekschrift en nadien, eveneens in kopie, bij schrijven van 13 juni 2013) + vertaling (neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013)
- politiedocument (neergelegd in kopie voor CGVS, mogelijks origineel opgestuurd, neergelegd in kopie bij verzoekschrift)
- brief van dorpsouderen met vingerafdrukken (neergelegd in kopie voor CGVS, mogelijks origineel opgestuurd, neergelegd in kopie bij verzoekschrift en nadien, eveneens in kopie, bij schrijven van 13 juni 2013) + vertaling (neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013)
- 4 foto's (waarvan 2 reeds neergelegd in kopie voor CGVS, mogelijks origineel opgestuurd) (neergelegd in kopie bij verzoekschrift en nadien, eveneens in kopie, bij schrijven van 13 juni 2013)

- Dreigbrief (neergelegd in kopie voor CGVS, mogelijks origineel opgestuurd, neergelegd in kopie bij verzoekschrift en nadien, eveneens in kopie, bij schrijven van 13 juni 2013) + vertaling (neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013)
- kopie van taskara van verzoeker + vertaling (neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013).
- kopie van een 'schoolattest' (neergelegd zonder verdere duiding bij verzoekschrift alsook neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013) + vertaling (neergelegd bij schrijven van 13 juni 2013).

Verzoeker zou op 21 januari 2013 originelen van enkele stukken overgemaakt hebben aan het Commissariaat-generaal. Ter staving legt verzoeker volgende stukken neer:

- een bewijs van aangetekende zending aan het CGVS op datum 21 januari 2013 (kopie gevoegd bij verzoekschrift)
- een afdruk van E-Tracker waaruit blijkt dat de voornoemde zending aangenomen in Wingene op 21 januari 2013 uitgereikt werd door bpost op 22 januari 2013 (gevoegd bij verzoekschrift).
- documenten betreffende het emailverkeer tussen zijn raadsman en het OC Wingene waarin wordt gesteld dat het OC Wingene het nodige heeft gedaan om de originelen van de documenten betreffende verzoeker over te maken aan het CGVS (neergelegd ter terechtzitting van 14 juni 2013).

2.16.1. Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken bewijswaarde kunnen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is. De Raad benadrukt dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals reeds vermeld, *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.16.2. De door verzoeker neergelegde taskara van hem en die van zijn vader kunnen een indicatie zijn van de identiteit en afkomst van verzoeker en zijn vader, doch deze worden in onderhavig arrest niet betwist. Verder tonen deze documenten verzoekers beweerde problemen met de Taliban omwille van de functie van zijn vader niet aan. Betreffende de foto's merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker in zijn gehoorverslag enkel stelt dat dit foto's betreffen van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p.5) en dat ook ter gelegenheid van het verzoekschrift, noch ter terechtzitting verdere duiding wordt gegeven aangaande wat op deze foto's te zien is, zodat het voor de Raad niet duidelijk is hoe deze foto's verzoekers asielaas zouden ondersteunen. Ook uit de foto's zelf valt niet af te leiden wat de mogelijke band is met verzoekers relaas. Betreffende het document van de politie, waarvoor geen vertaling wordt voorgelegd door verzoeker, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds gesteld werd onder punt 2.14 en punt 2.14.2. Betreffende het 'schoolattest' stelt de Raad vast dat dit enkel een vraag betreft van verzoeker aan de school om te bevestigen dat hij student was aan de desbetreffende school, met een stempel van die school. Ongeacht de bewijswaarde van dit document, waarvan enkel een kopie voorligt met een vertaling, stelt de Raad vast dat ook dit document geenszins een bewijs kan vormen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Betreffende de dreigbrief die zijn vader zou ontvangen hebben en de brief van de dorpsouderen, waarin bevestigd wordt dat verzoekers vader vermoord werd door de Taliban, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, stuk 4: Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

2.16.3. De door verzoeker neergelegde documenten, waarvan enkele mogelijks verstuurd werden in origineel naar het CGVS, worden niet om reden van het feit dat het kopieën zou betreffen niet in aanmerking genomen, zodat verzoekers argumentatie/kritiek/uiteenzetting betreffende het neerleggen van de originelen en de bijgebrachte documenten ter ondersteuning hiervan, niet dienstig zijn.

2.16.4. Waar verzoeker in een 'derde' middel nog artikel 3 en 13 EVRM geschonden acht evenals van mening is dat er een gebrek is in de motivering van de beslissing doordat het CGVS de documenten niet

naar authenticiteit nakijkt, wijst de Raad op wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 2.16.1.. Waar verzoeker vervolgt dat ook geen nazicht is gebeurd van de effectieve nationaliteit van verzoeker zoals blijkt uit de door hem voorgelegde stukken, terwijl blijkt dat hij en zijn familie de Afghaanse nationaliteit bezitten, wijst de Raad erop dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en die van zijn familie in onderhavig arrest geenszins betwist wordt, zodat zijn kritiek dienaangaande niet dienstig is. Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar het arrest Singh van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en zijn daaropvolgende uiteenzetting. Immers maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, zoals reeds gesteld, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

2.17. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.20. De Raad wijst erop dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen, alleenstaande, gezonde jongeman, die enige scholing heeft genoten en naast het Dari ook in zekere mate het Pashtou en het Engels beheerst (vragenlijst CGVS, p. 1 en gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee hij aantoont dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in

één van dergelijke stedelijke gebieden. Daarnaast wijst de Raad er ook op dat verzoeker zijn familie op heel korte termijn - verzoeker vluchtte immers kort na de moord op zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6) - 12.000 usd wist te verzamelen door het verkopen van een auto en goud en door het lenen van geld bij de man van de tante van moederzijde (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden verzoeker zich redelijkerwijs in de stad Jalalabad kan vestigen teneinde de situatie in zijn thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bekeken te worden.

2.21. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/de stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/het district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker stelt dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken de situatie als uiterst onveilig beschrijft, dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van de subsidiaire bescherming moet beoordeeld worden en hiervoor verwijst naar het document van CEDOCA en andere algemene bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in zijn district, dat uit het reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie zeer onveilig is en het dan ook geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen, dat, wat men aan de eigen bevolking afraadt, onmogelijk kan opleggen aan iemand van andere origine, dat het CGVS zich hiervoor moet baseren op recente en accurate informatie, dat de meest recente informatie welke het CGVS gebruikt reeds bijna

een jaar oud is en geen accurate weergave is van de situatie ter plaatse, dat het CEDOCA verslag zelf aangeeft dat Surkh Rod van de provincie Nangarhar onveilig is en dat dit uitdrukkelijk wordt erkend door het CGVS, alsook waar verzoeker enkele algemene theoretische beschouwingen aanhaalt hieromtrent, is zijn argumentatie/kritiek niet dienstig nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad en verzoeker dit, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten betwist.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER